

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'ovella perduda

Tots coneixem la imatge del Bon Pastor que porta sobre les seves espatlles l'ovella perduda. Jesús explica la paràbola per a fer comprendre que la seva proximitat envers els pecadors no ha d'escandalitzar, ans al contrari ha de provocar en tots una reflexió seriosa sobre com vivim la nostra fe.

La nostra paràbola es desenvolupa al voltant de tres personatges: el pastor, l'ovella perduda i la resta del ramat. El qui actua, però, només és el pastor, no les ovelles. El pastor, doncs, és l'únic protagonista veritable i tot depèn d'ell. Una pregunta introdueix la paràbola: «¿Quin home d'entre vosaltres, si té cent ovelles i en perd una, no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba?»

L'ensenyament que Jesús ens vol donar és més aviat que cap ovella no es pot perdre. El Senyor no es pot resignar al fet que ni una sola persona es pugui perdre. La manera de fer de Déu és la d'anar a cercar els fills perduts per a fer festa després i alegrar-se amb tots per haver trobat l'ovella.

Entenguem-ho bé: la misericòrdia envers els pecadors és la manera d'obrar de Déu i Ell és absolutament fidel a aquesta misericòrdia: res ni ningú no podrà desviar-lo de la seva voluntat de salvació. Déu no coneix la nostra cultura actual del rebuig, a Déu això no li entra. Déu no rebutja ningú; Déu estima tothom, ens cerca a tots: un a un! Ell no coneix aquesta expressió —rebutjar la gent—, perquè és tot amor i tot misericòrdia. *(Dimecres, 4 de maig de 2016.)*

REFLEXIONS

A qui encomanem?

Un pare de família em comentà que li havien regalat una polsera semblant a un rosari de fusta, en la qual destacava una creu. Primer va pensar que era, en efecte, un rosari. Comptant el nombre de boletes, però, va comprovar que no, ja que n'hi havia vint-i-cinc. No hi trobà relació amb un rosari. La creu, tanmateix, li cridà l'atenció, car era ben acabada i polida. Destacava. En sentia la forma quan la premia. Un dia que la tenia a la mà, començà a fer córrer les boletes. Li van venir al cap persones conegudes que estaven malaltes. Demanà a Déu per elles; a cada boleta esmentà el nom d'una i la pregària corresponent. Malalts de la família: l'avi, la cunyada, el cosí, la tieta; malalts relacionats amb els companys de feina; amb els amics i coneguts; amb algun veí... Acabà prement la creu i resant un pare nostre, una avemària i el glòria, encomanant totes aquestes persones.

L'amor i la compassió de Jesús pels malalts ha suscitat, des de sempre, una atenció especial dels cristians envers els qui pateixen una malaltia. Gestos com visitar i vetllar malalts, ajudar-los en les dificultats de-

rivades de la seva situació... són afortunadament força freqüents. Jesús s'identifica amb aquestes situacions quan diu en el text evangèlic del judici final: «Estava malalt, i em va visitar» (Mt 25,36).

Aquell dia, el pare del nostre relat resà el rosari, com tants vespres des de feia anys. A les intencions més habituals hi afegí la llista de persones malaltes, esgranades en la polsera. El rosari, un camí de pregària de la pietat popular, és expressió del sentir religiós de moltes persones i, il·luminada amb la llum de la fe, la pregària repetitiva enriqueix la vida cristiana i l'enforteix. El pare ho sap bé i repeteix una vegada i altra: «Déu vos salve, Maria, plena de gràcia... Santa Maria, Mare de Déu, pregueu per nosaltres... Amén». Repeteix i sempre és nova. Pregària confiada que, amb els misteris corresponents a cada dia, abasta els moments importants de la història de la salvació, de la pròpia vida, de la vida del món, de la vida del Crist que tot ho embolcalla. «Que l'esperança us ompli d'alegria. Sigueu pacients en la tribulació, constants en l'oració» (Rm 12,12).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / Sl 148 / Mt 17, 22-27]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prevere d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, màrtirs a Roma (s. iv).

9. ■ Dimarts [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), verge, màrtir i copatrona d'Europa; sant Domicià, bisbe; sant Romà, màrtir (s. iii); sant Esteve, bisbe i màrtir; santa Càndida Maria Cipitria

Barriola, fundadora de les Filles de Jesús.

10. ■ Dimecres [2C 9,6-10 / Sl 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca i mr. a Roma (s. iii); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dijous [Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1]. Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60. 63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12,

2-6 / Mt 19,3-12]. Santa Joana Francesca de Chantal, religiosa; Urgell: beats Eusebi Codina, Ramon Illa i Sebastià Riera, religiosos i companys màrtirs; sant Herculà, bisbe; santa Hilària, màrtir, mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, religiós agustinià.

13. ■ Dissabte [Ez 18,11-10. 13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15]. Sants Poncià (230-235), papa exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., mrs.; sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. iii); santa Concòrdia, mr.; san-

ta Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; Urgell: beats Josep Tàpies i Sala i companys, preveres i màrtirs; Lleida: beats Josep M. Ormo i Seró, religiós i companys màrtirs (Missioners del Cor Immaculat de Maria).

14. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,49-53]. Sant Maximilà-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. iv); santa Anastàsia, religiosa viuda.

Diumenge XIX de durant l'any

COMENTARI

No tingueu por, petit ramat

L'autor del llibre de la Saviesa, sa-
vi jueu alexandrí de llengua i cultu-
ra grega, fa un notable esforç per
immergir la fe d'Israel dins l'entorn cul-
tural alexandrí.

La 2a part del llibre (cap. 11-19) és
veritable homilia sobre l'experiència fun-
dacional de l'èxode. L'expectativa amb
què *el poble esperava la salvació dels
justos i la perdició dels enemics* es veu
finalment confirmada per l'acció de Déu
que *amb un mateix fet castigava els ad-
versaris i ens cobria de glòria a nosal-
tres, els cridats*.

La carta-homilia als Hebreus presen-
ta la fe dels nostres avantpassats com
a model de referència permanent.

*Creure és posseir anticipadament els
béns que esperem*: aquesta frase inicial
és definició parcial de la fe, vista en re-
lació només amb l'esperança.

La vida dels models subratlla ele-
ments bàsics de la fe: l'experiència in-
terior del Déu invisible, l'obediència fi-
del, la confiança en la misericòrdia de
Déu, el camí progressiu vers la plenitud.

El primer exemple del creient modè-
lic, Abraham, és la seva itinerància exo-
dal: conscient de què cap lloc de la terra
és la pàtria definitiva, *esperava la ciutat
ben fonamentada que té Déu mateix com
a constructor*.

El darrer és la disposició a *oferir el
seu fill Isahac* perquè creia en *Déu prou
poderós per a ressuscitar un mort*.

L'evangelí recull exhortacions a vigilar
(amb paràboles, amonestacions i benau-
rances) davant la incertesa de l'hora
concreta del retorn del Senyor.

No tingueu por, petit ramat! El deix-
ble de Crist podria tenir por dels *fills d'a-
quest món, més astuts que els fills de la
Llum* i amb proposta més còmoda (Lc
16,8); però rep la salutació pasqual del
qui ha vençut el pecat i la mort: *No tin-
gueu por!*, com a crida a la confiança filial
en el Pare que *es complau a donar-vos el
Regne*.

Experimentant el viure confiats en Déu
com un *tesor que no s'esgota*, es pot
també avui viure l'exhortació a *vendre
els béns i distribuir els diners als qui ho
necessiten*.

El qui realment viu així és a punt, *amb
cos cenyit i llums encesos*, per testimo-
niar joiosament que *on teniu el vostre
tesor, hi tindreu el vostre cor*.

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per
endavant als nostres pares perquè se sentissin encoratjats
en veure acomplerts els juraments en què havien cregut.
El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdi-
ció dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adver-
saris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu
cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invis-
bles, es comprometeren a observar aquesta llei divina:
tot el poble sant havia de participar igualment dels béns,
com havia participat dels perills. Després entonaren per
primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat.*

Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes
rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el
poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui es-
peren en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, /
i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i
escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor,
no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en
vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que
esperem, és conèixer per endavant allò que encara no
veiem. L'Esclat ha guardat la bona memòria dels antics,
perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu
el cridà, obeí a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia
de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber
on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li ha-
via promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual
que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa.
És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té
Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe,
igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la ca-
pacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada;
i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia
promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una
descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i
com els grans de sorra de les platges de la mar.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

(Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:
«Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos.
Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo
de la festa de nocces per poder obrir la porta tan bon punt
trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al mo-
ment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a ser-
vir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant,
ni que vingués a mitjanit o a la matinada.

«Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst
l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entres-
sin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de
l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

Pere li preguntà: «Senyor, aquesta paràbola, la dieu no-
més per a nosaltres o per a tothom?»

El Senyor li respongué: «Qui és l'administrador fidel
i prudent, a qui l'amo confia el personal de servei per-
què els doni a temps l'aliment que els pertoca? Feliç
aquell servent si l'amo, quan arriba, troba que ho fa ai-
xí: us asseguro que li confiarà tots els seus béns. Però
si aquell servent pensava: "El meu amo triga a venir",
i començava a pegar els criats i les criades, a menjar,
a beure i a embriagar-se, el seu amo tornarà el dia que
ell no sospita i a una hora que ell no sap, i el condem-
narà a la pena dels traïdors. L'esclau que, coneixent la
voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha executat
allò que l'amo volia, rebrà de valent. Però el qui, sense
saber què volia l'amo, ha fet coses que mereixien as-
sots, rebrà més poc. Tothom exigeix molt d'aquells a qui
ha donat molt, tothom reclama més d'aquells a qui ha
prestat més.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 18,6-9)

La noche de la liberación les fue preanunciada a nuestros
antepasados, para que, sabiendo con certeza en qué pro-
mesas creían, tuvieran buen ánimo.

Tu pueblo esperaba la salvación de los justos y la perdi-
ción de los enemigos, pues con lo que castigaste a los
adversarios, nos glorificaste a nosotros, llamándonos
a ti. Los piadosos hijos de los justos ofrecían sacrificios
en secreto y establecieron unánimes esta ley divina: que
los fieles compartirían los mismos bienes y peligros,
después de haber cantado las alabanzas de los antepa-
sados.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como he-
redad.*

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de
los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, /
el pueblo que él se escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en
los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas
de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R.

Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y es-
cudo. / Que tu misericordia, Señor, / venga sobre noso-
tros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Hb 11,1-2.8-19) (Versión abreviada)

Hermanos:

La fe es fundamento de lo que se espera, y garantía de
lo que no se ve. Por ella son recordados los antiguos.
Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la
tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adón-
de iba. Por fe vivió como extranjero en la tierra prometida,
habitando en tiendas, y lo mismo Isaac y Jacob, herede-
ros de la misma promesa, mientras esperaba la ciudad de
sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser
Dios.

Por la fe también Sara, siendo estéril, obtuvo «vigor pa-
ra concebir» cuando ya le había pasado la edad, porque
consideró fiel al que se lo prometía. Y así, de un hombre,
marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, co-
mo las estrellas del cielo y como la arena incontable de
las playas.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 12,32-40) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Tened ceñi-
da vuestra cintura y encendidas las lámparas. Vosotros
estad como los hombres que aguardan a que su señor
vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Bien-
aventurados aquellos criados a quienes el señor, al llegar,
los encuentre en vela; en verdad os digo que se ceñirá,
los hará sentar a la mesa y, acercándose, les irá sirvien-
do. Y si llega a la segunda vigilia o a la tercera y los en-
cuentra así, bienaventurados ellos. Comprended que si
supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, ve-
laría y no le dejaría abrir un boquete en casa. Lo mismo
vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos
penséis viene el Hijo del hombre.» Pedro le dijo: «Señor,
¿dices esta parábola por nosotros o por todos?». Y el Se-
ñor dijo: «¿Quién es el administrador fiel y prudente a quien
el señor pondrá al frente de su servidumbre para que re-
parta la ración de alimento a sus horas? Bienaventura-
do aquel criado a quien su señor, al llegar, lo encuentre
portándose así. En verdad os digo que lo pondrá al fren-
te de todos sus bienes. Pero si aquel criado dijere para
sus adentros: "Mi señor tarda en llegar", y empieza a pe-
garles a los criados y criadas, a comer y beber y emborra-
charse, vendrá el señor de ese criado el día que no espe-
ra ya la hora que no sabe y lo castigará con rigor, y le hará
compartir la suerte de los que no son fieles. El criado que,
conociendo la voluntad de su señor, no se prepara ni obra
de acuerdo con su voluntad, recibirá muchos azotes; pe-
ro el que, sin conocerla, ha hecho algo digno de azotes,
recibirá menos. Al que mucho se le dio, mucho se le recla-
mará; al que mucho se le confió, más aún se le pedirá.»